

Poezijos maratonas Pilaitėje Kristijono Donelaičio 300-osioms gimimo metinėms prasidėjo

Kovo 21-ąją – per Tarptautinę poezijos dieną paskelbėme apie poetinio įkvėpimo maratoną, skiriamą Kristijonui Donelaičiui, – pirmos lietuviškos poemos „Metai“ autoriui. 12-asis poezijos pavasaris Pilaitėje bus kitoks nei anksčiau. (Daugiau apie šią iniciatyvą galite sužinoti mūsų tinklaraščio Naujienų skiltyje 2014-03-21). Poezijos maratonas tęsis visus metus. Tad eilių iš pilaitiškių ir jų bičiulių lauksime visus metus ir visiems metų laikams. Na, o šiame maratone, lydime sparnuotos šio įstabaus metų laiko frazės: „**PAVASARIS ŽEMĘ JAU VEDA**“ pirmoji startuoja pilaitiškę **Aušra Abraitytė** – mūsų gimnazijos trečiokė. Ji poezijos pavasarių Pilaitėje dalyvė ir jam skirtų leidinių nuo 2011-ųjų bendraautorė, eiliuotomis išvalgomis linkusi pasigalinėti konkursuose ir už mūsų rajono aukštumų.

Algoritmas gyvenimui

Jei gyvenimas – lygtys, skirtingi sprendimai,
Naujausi keliai ir seni atradimai,
Je aplinkui vien schemas ir sukurtos dëlionės,
Aš savy šitoks aklas, o viduj abejonės.

Čia aplinkui vien formulės, kaltos per amžius:
Nemokėsi naudotis, tave greitai supančios.
Viskas skaičiais ir matais matuojama, sveriamą,
Algoritmų nemokant išgyvent neįmanoma.

Kartais sėdi ir ieškai net menkiausių klaidų,
Suvoki, kad pats kaltas ir neieškai kitų.
O tada jau brauki, plėšai pilnus lapus,
Vėl iš naujo bandai išsinarpliot galus.

Je gyvenimas – lygtys, neišspręsti sprendimai,
Mes kiekvienas tik ygrekai, zetai ir iksai:
Mes neaiškūs, skirtingi, o dažnai paslėpti...
Kas išspręs mus, surankios? Ir ar tu tai gali?..

***

Iš ko žmogaus gyvenimas sudėtas?
Trapios pradžios ir neplanuotos pabaigos?
Ar egzistuoja kokios linijos nubrėžtos
Tarp laiko gyvo ir toli nuo šilumos?

Žmogus supranta tik tuomet, kada praranda,
Pamilsta tik tuomet, kai per vėlu...
Juk ne kiekvienas mes kelius savus atrandam
Ir ne kiekvienas prakalbam, kai mums sunku.

Kasdieną judam iš inercijos. Nespėjam...
Nepastebim veidų, kurie šalia,
O jie ir nekalba, jausmų savų nelieja,
Neieško mūs, kurie visai greta.

Iš ko žmogus, gyvenimas sudėti?
Aklumo, ilgesio ar vienumos?
Branginki tuos, kurie čia pat, kol spėji,
Nes niekad nežinai, kada nutols...

***

Lietum prakeiktu beldžiuos Tau į langą,
Nugriaudžiu naktį pasiutusiu žvėrim.
Kiek laiko Tau, kiek man dabar pakanka,
Kad nepažįstamais pavirstume kažin?..

Lengvai praūšiu pro naktinę barikadą,
Neatsiginsi nei jausmu, nei mintimi,
Aš Tau kartosiuosi į valandą po kartą,
O Tu gyvensi, vėl kvėpuosi manimi...

Skausmingai skambtelsiu natom Tavo gitaros,
Dažnai vis šmėstelsiu savom aštriom akim,
Tu nesuprasi nei kodėl, nei kas Tau daros,
Ilgai bastysiesi su alkana širdim...

***

Aš nerašiau natų,
Kurias sugrot galėtum,

Ir nerinkau spalvų
Simfonijom gėlėtom...

Gal nebuvo šalia,
Kai tau labai reikėjo,

Ir išnykau laike –
Su snaigėm išlydėjo...

Netūnojau glėby,
Kai apkabint norėjai,

Buvau šalta, kandi –
Tarsi šerkšnu nuėjus,

Bet bent buvau tikra
Ir jausmą tą turėjau,

Nors ir glūdi žiema,
Jis gelbėjo nuo vėjo...

***

Atrodo, gyveni
Ir niekuo nesiskundi.
Vėlai naktim guliesi,
Anksti rytais nubundi.
Atrodo, viskas sukasi
Ir kas diena kartojas.
Nelauki, nežinai, žmogau,
Kada užversi kojas...

Ironiškas gyvenimas –
Pamilsti tik netekus.
Kai dingsta žmogus mylimas,
Stipriausios svyra rankos...
Ko ieškom ir ko tikimės,
Šiandien draugus apleidę?
Ar nebaisu, kad nemirksės,
Ryt akys šitiek matę?..